

506.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych

z dnia 7 sierpnia 1926 r.

w sprawie zwalniania od opłat celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych.

Na zasadzie art. 3 ustawy z dn. 3 grudnia 1924 roku o zwolnieniu od podatków i opłat publicznych, państwowych i samorządowych osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, oraz szefów zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych w Polsce (Dz. U. R. P. Nr. 112 poz. 993) w brzmieniu ustalonym art. 1 ustawy z dnia 3 marca 1926 roku (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. W przywozie wolne są od cła następujące przedmioty:

a) przedmioty przeznaczone do użytku zwierzchników państw obcych i ich otoczenia podczas ich pobytu na polskim obszarze celnym;

b) przedmioty przeznaczone do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz urzędów konsularnych;

c) pod warunkiem wzajemności — przedmioty przeznaczone do osobistego użytku członków uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych na mocy traktatów i konwencji.

Uwaga: Rzeczy przesiedlenia osób wymienionych w p. c) oraz personelu zawodowych urzędów konsularnych podlegają zwolnieniu od cła na zasadzie art. 11 p. 1. rozporządzenia o taryfie celnej. (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 314 z 1920 r.).

§ 2. Rewizji celnej nie podlegają:

a) przedmioty wymienione w § 1 lit. a.

b) przesyłki urzędowe, adresowane do przedstawicielstw i misyj dyplomatycznych oraz konsulatów, tudzież do osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych, opatrzone pieczęcią urzędową Ministerstwa Spraw Zagranicznych państwa obcego, przedstawicielstwa zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej lub państwa obcego, Sekretarjatu Generalnego Ligi Narodów, Międzynarodowego Biura Pracy, Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w Hadze, wzgl. innych stałych instytucyj międzynarodowych o zbliżonym do powyższych charakterze;

c) rzeczy przesiedlenia oraz bagaże należące do osób zajmujących stanowiska dyplomatyczne w służbie państw obcych, jak również osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych na mocy traktatów i konwencji.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia czternastego po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *C. Klarner*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

507.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Spraw Zagranicznych

z dnia 18 sierpnia 1926 r.

w sprawie przerachowania i konwersji obligacyj, emitowanych przez terytorjalne związki samorządowe.

Na zasadzie §§ 4, 8 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań związków samorządowych oraz obligacyj opartych na takich zobowiązaniach (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1026) oraz § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu należności innymi przepisami nieobjętych oraz o posiłkowem stosowaniu rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1030) i §§ 43 i 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatnoprawnych, w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Terytorjalne związki samorządowe, które emitowały obligacje (częściowe zapisy długu) zarówno zabezpieczone jak niezabezpieczone hipotecznie, winne są przedstawić plan konwersji obligacyj do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu lub wyznaczonemu przezeń Komisarzowi Rządowemu dla konwersji obligacyj najdalej do dnia 1 listopada 1926 r., chyba, że ważne powody, uznane jako takie przez Ministra Skarbu lub wyznaczonego przezeń Komisarza, uzasadnią późniejsze przedstawienie planu konwersji.

Postanowienie niniejsze dotyczy obligacyj, które były płatne w markach polskich i były emitowane przed dniem 28 kwietnia 1924 r., bez względu na to, czy w chwili emisji były wyrażone w markach polskich, czy też w rublach carskich, w koronach austro-węgierskich lub markach niemieckich, a stały się płatne w markach polskich dopiero na skutek przepisów, które wprowadziły markę polską jako prawny środek płatniczy.

Postanowienie niniejsze dotyczy nadto obligacyj, które były płatne w rublach carskich i były emitowane na obszarze b. Litwy Środkowej przed dniem 1 kwietnia 1921 r.

§ 2. Plan konwersji obligacyj, emitowanych przez terytorjalne związki samorządowe, winien być sporządzony dla każdej emisji obligacyj oddzielnie i winien obejmować wszystkie obligacje niewylosowane oraz wylosowane po r. 1913, lecz nieprzedstawione do zapłaty.

Obligacje objęte planem konwersji, winny być przerachowane według miary nie niższej, niż przewidziana w § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1026), przy czem należy brać pod uwagę miarę przerachowania obowiązującą w miejscu, gdzie ma siedzibę zarząd związku, który emitował obligacje.

Za podstawę przerachowania poszczególnych emisyj należy wziąć ich wartość w urzędowo po-

danej dacie zamknięcia subskrypcji, a w przypadkach, gdy publiczna subskrypcja nie była ogłoszona, w dacie ogłoszenia o emisji obligacji. W razie gdy subskrypcja była przymusową, jako datę zamknięcia subskrypcji należy uważać datę dokonania przymusowej repartycji, zaś jako datę ogłoszenia o emisji obligacji—datę ogłoszenia o przymusowej repartycji.

§ 3. Plan konwersji obligacji, emitowanych przez terytorjalne związki samorządowe, winien przewidywać emisję nowych obligacji względnie przestemplowanie na złote dawnych do wysokości kwoty przerachowanej w myśl paragrafu poprzedniego. Nowe obligacje winny być oprocentowane w tym samym stosunku, co dawne obligacje, przyczem okres oprocentowania winien biec od daty oznaczonej w planie konwersji, nie późniejszej jednak, niż dzień 1 lipca 1925 r. Od tej samej daty winien biec nowy okres umorzenia, który nie może być dłuższy niż lat 50.

§ 4. Nowe obligacje, emitowane na zasadzie planu konwersji, są wolne od opłaty stemplowej.

Na zasadzie punktu 1 lit. b art. 3 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. № 76 poz. 517) kupony od nowych obligacji są wolne od podatku od kapitałów i rent, o ile korzystały z takiego zwolnienia kupony od konwertowanych obligacji.

§ 5. Plan konwersji, przewidując emisję nowych obligacji, winien ustalić wartość nominalną odcinków nowych obligacji oraz określić sposób wyrównania końcówek, jeżeli takie wynikną przy wymianie dawnych obligacji na nowe. Końcówki mniejsze, niż 1 grosz, mogą podlegać skreśleniu.

§ 6. Warunki emisji nowych obligacji, o ile nie zostały określone przez postanowienia paragrafów poprzednich, winny ściśle odpowiadać tak pod względem materialnym jak i formalnym warunkom emisji dawnych obligacji. W szczególności postanowienia co do premii wykupu, co do prawa wypowiedzenia, co do przyjmowania obligacji na kaucję i wadja, co do ich bezpieczeństwa pupilarnego, jak też i przepisy co do miejsca płatności kuponów i obligacji i t. p. winny być zachowane.

§ 7. Plan konwersji obligacji, sporządzony zgodnie z §§ 2—6 niniejszego rozporządzenia, winien być uchwalony przez właściwe organa terytorjalnego związku samorządowego. Wraz z planem konwersji winny być przedstawione Ministrowi Skarbu warunki pożyczek, podlegających konwersji, tekst nowych obligacji oraz nowy plan umorzenia. W razie jeżeli przedstawiony przez zarząd terytorjalnego związku samorządowego plan konwersji nie uzyska zatwierdzenia Ministra Skarbu lub wyznaczonego przezeń Komisarza, winien związek samorządowy przedłożyć nowy plan konwersji w terminie najdalej 6 tygodni od dnia zawiadomienia go o odmowie zatwierdzenia. Ministrowi Skarbu przysługuje w takim wypadku prawo wydania szczegółowych postanowień co do wykonania konwersji, które winny być uwzględnione w nowym planie konwersji. W razie niezastosowania się do powyższego ze strony związku samorządowego nie będzie on mógł w razie skargi sądowej

posiadaczy obligacji, zastąpić się tem, iż jego plan konwersji nie uzyskał zatwierdzenia.

W tekście nowych obligacji winien być powołany reskrypt Ministra Skarbu lub wyznaczonego przezeń Komisarza Rządowego dla konwersji obligacji, zatwierdzający plan konwersji.

§ 8. W ciągu 3 miesięcy od dnia zatwierdzenia planu konwersji przez Ministra Skarbu lub wyznaczonego przezeń Komisarza winien związek samorządowy przystąpić do konwersji obligacji. Konwersja nastąpi bądź w drodze wymiany dawnych obligacji na nowe bądź w drodze przestemplowania dawnych obligacji. Jako termin prekluzyjny dla dokonania konwersji należy uważać termin, jaki w siedzibie terytorjalnego związku samorządowego obowiązuje dla przedawnienia pretensji z tytułu wylosowanych lub wypowiedzianych obligacji. Jednakże posiadacz obligacji, zgłoszonych do konwersji w czasie późniejszym, licząc od dnia rozpoczęcia konwersji, niż termin obowiązujący dla przedawnienia należności z kuponów, może domagać się wydania kuponów od nowej obligacji za okres ubiegły nie dłuższy, niż powyżej zaznaczony termin przedawnienia kuponów.

§ 9. O ile do konwersji będą przedstawione obligacje, od których odsetki za jedno półrocze roku 1925 i r. 1926 były wypłacane na skutek zarządzeń Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych, wysokość wypłaconych odsetek winna być uwzględniona przez odjęcie odpowiedniego kuponu od nowych obligacji lub przez potrącenie wypłaconej sumy od sumy, przypadającej do wypłaty za pierwsze kupony od nowych obligacji.

§ 10. Do konwersji w myśl § 8 niniejszego rozporządzenia winny być dopuszczone obligacje terytorjalnych związków samorządowych, ostemplowane lub zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 532) i nie podpadające pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1925 r. № 30, poz. 213).

Narówni z obligacjami, określonymi w ustępie poprzednim niniejszego paragrafu, mogą być traktowane obligacje nieostemplowane, o ile z przedłożonych terytorjalnemu związkowi samorządowemu dowodów wynikać będzie bezspornie, iż dane obligacje nie podpadają pod postanowienia § 43 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 № 30, poz. 213). Decyzja w tym kierunku przysługiwać będzie terytorjalnym związkom samorządowym, co jednak nie pozbawia właściciela obligacji, któryby nie podpadał pod sankcję przepisów powołanego wyżej paragrafu, możliwości podjęcia z pomocą zwykłych środków procesowych dowodu, że posiadał obligacje w dniu 21 maja 1924 r.

§ 11. Do konwersji w myśl § 8 niniejszego rozporządzenia winny być również dopuszczone wszystkie obligacje terytorjalnych związków samorządowych, opiewające na marki polskie, które nie były przedłożone do rejestracji zarządzanej w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 532) względnie co do których,

mimo przedstawienia ich do rejestracji, nie zostało ustalone obywatelstwo ich właściciela w dniu 21 maja 1924 r.

§ 12. Obligacje terytorjalnych związków samorządowych ostemplowane lub zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 532) jako własność obywateli państw, które podpadają pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 № 30, poz. 213), a więc w szczególności jako własność obywateli austriackich, niemieckich, rosyjskich i węgierskich, będą podlegać konwersji po kursie, jaki wynika ze stosowania postanowień § 43 wyżej powołanego rozporządzenia. Termin rozpoczęcia konwersji tych obligacji oraz sposób stosowania postanowień § 43 wyżej cytowanego rozporządzenia, będą ustalone oddzielnym rozporządzeniem.

§ 13. Obligacje terytorjalnych związków samorządowych, co do których przy rejestracji w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 532) nie zostało ustalone obywatelstwo ich właścicieli w dniu 21 maja 1924 r., oraz obligacje terytorjalnych związków samorządowych, nie przedłożone do rejestracji zarządzanej w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 532) i nie objęte postanowieniami § 10 ust. 2 i § 11 niniejszego rozporządzenia, będą podlegać konwersji po kursie, jaki przypada, o ile chodzi o obligacje rublowe, dla obligacji stanowiących własność obywateli rosyjskich, o ile chodzi o obligacje koronowe, dla obligacji stanowiących własność obywateli austriackich, wreszcie o ile chodzi o obligacje markowe (t. j. opiewające na marki niemieckie), dla obligacji stanowiących własność obywateli niemieckich. Termin rozpoczęcia konwersji tych obligacji będzie ustalony oddzielnym rozporządzeniem.

§ 14. Wszelkie koszty, związane z opracowaniem planu konwersyjnego oraz przeprowadzeniem konwersji, które w razie potrzeby określi Minister Skarbu, ponosić będzie odnośny terytorjalny związek samorządowy.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *C. Klarnier*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Młodzianowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

508.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych i Sprawiedliwości

z dnia 18 sierpnia 1926 roku

w sprawie wymiany obligacji pożyczek zaciągniętych przez b. Kraj Galicję na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej.

Na zasadzie §§ 10, 11 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r.

o przeliczeniu zobowiązań Skarbu Państwa Austriackiego i Węgierskiego tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążyą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1028) oraz § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przeliczeniu należności innymi przepisami nieobjętych oraz o posilkowym stosowaniu rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1030) i §§ 43 i 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. o przeliczeniu zobowiązań prywatno-prawnych w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25-go marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Obligacje pożyczek zaciągniętych przez b. Kraj Galicję z lat 1893, 1904, 1905, 1907, 1908 i 1913, zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 532) i nie podpadające pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 № 30, poz. 213), podlegają wymianie na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej, emitowanej na podstawie § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przeliczeniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. № 27, poz. 274), po kursie 20 złotych za 100 koron nominalnych.

§ 2. Obligacje 4¹/₂% galicyjskiej pożyczki krajowej z roku 1914, zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 532) i nie podpadające pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 № 30, poz. 213), podlegają wymianie na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej, emitowanej na podstawie § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przeliczeniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. № 27, poz. 274), po kursie 25 złotych za 100 koron nominalnych.

§ 3. Należność za kupony od podlegających wymianie pożyczek galicyjskich (§§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia), za czas oprocentowania do dnia 30 czerwca 1925 r., jako uwzględniona w mierze przeliczenia długu głównego, nie podlega osobnemu przeliczeniu. Obligacje 5% pożyczki konwersyjnej, przypadające tytułem wymiany pożyczek krajowych galicyjskich, będą zatem posiadać wszystkie kupony za czas oprocentowania od dnia 1 lipca 1925 r.

§ 4. Celem dokonania wymiany winni posiadacze, zarejestrowanych obligacji krajowych galicyjskich względnie poświadczeń wystawionych na zasadzie § 17 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 532), przedłożyć takowe w Izbie Skarbowej we Lwowie w terminie od dnia 20 września 1926 r. do dnia 30-go czerwca 1927 roku. Wymiana na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej nastąpi za zwrotem od-